



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze jako soud odvolací projednal ve veřejném zasedání konaném v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Koudelky, Ph.D., a soudců JUDr. Renaty Humpové a Mgr. Daniely Dubné dne 9. ledna 2025 odvolání a) **státního zástupce** Okresního státního zastupitelství v Příbrami, a 2) **obžalovaného E** **I** **A** narozeného v , občan , podaná proti rozsudku Okresního soudu v Příbrami ze dne 28. listopadu 2024, číslo jednací 1 T 70/2024-1113, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno e), odstavec 2 trestního řádu se v napadeném rozsudku **ruší výrok o trestu.**

Při nezměněném výroku o vině se s použitím § 259 odstavec 3 trestního řádu **znovu rozhoduje** tak, že

Obžalovaný

E **I** **A** narozený v , občan , bez trvalého pracovního poměru, trvalý pobyt , t. č. ve vazbě ve Vazební věznici Praha 6 - Ruzyně,

se odsuzuje

podle § 216 odstavec 4 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře **4 (čtyř) roků.**

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se pro výkon trestu odnětí svobody zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

Podle § 80 odstavce 1, 2 trestního zákoníku se mu dále ukládá trest vyhoštění z území České republiky ve výměře **8 (osmi) roků**.

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného **zamítá**.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný E [REDACTED] I [REDACTED] A [REDACTED] uznán vinným zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1, 3 písm. b), odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, kterého se dopustil tím, že v době nejméně od června 2023 do listopadu 2023, kdy bydlel na adrese [REDACTED], si nechával na své bankovní účty případně na bankovní účty spřátelených osob zasílat finanční prostředky v celkové výši 1 446 246,50 Kč, o nichž věděl, že pocházejí z podvodné trestné činnosti, a tyto finanční prostředky v částce 78 124,50 Kč sám spotřeboval, a v částce 1 368 122 Kč je přeposlal dalším osobám do zahraničí, zejména na účty vedené u společnosti Revolut, se sídlem v Dublinu v Irsku, s úmyslem podvodně vylákané finanční prostředky vyvést z dosahu poškozených, a takto jednal v případech specifikovaných ve výroku o vině pod body I. až IV. za to byl odsouzen podle § 216 odst. 4 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 2 roky a 6 měsíců nepodmíněně, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku mu byl dále uložen trest vyhoštění z území České republiky ve výměře 6 roků.
2. Proti tomuto rozsudku podali včasná odvolání jednak státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Příbrami, a to v neprospěch obžalovaného E [REDACTED] I [REDACTED] A [REDACTED] proti výroku o trestu, a jednak obžalovaný E [REDACTED] I [REDACTED] A [REDACTED], který brojí proti všem jeho výroky.
3. Státní zástupce vyjadřuje přesvědčení, že soud prvního stupně při ukládání trestu odnětí svobody mírně nad samou spodní hranicí trestní sazby a v případě trestu vyhoštění při polovině zákonného rozpětí dostatečně nezohlednil charakter páchané trestné činnosti vyznačující se naprostou bezcitností k osobám, jejichž finanční prostředky jsou vyváděny mimo jejich dosah, a které se předmětnou trestnou činností spolu s podvodnou trestnou činností, na kterou legalizace bezprostředně navazuje, nezdědka dostanou do existenčních finančních problémů (viz např. v tomto případě A [REDACTED] P [REDACTED], která přišla o byt v Praze v hodnotě přesahující 3 000 000 Kč či poškozený P [REDACTED], který si nabral statisícové úvěry u bankovních institucí). Nad to se domnívá, že při úvaze o trestech nebyl vzat v úvahu obrovský rozmach tohoto druhu trestné činnosti, který nastal v posledních letech, u něhož by ukládané tresty měly obsahovat i výrazný prvek generální prevence už z toho důvodu, že objasněnost z důvodu anonymity kyberprostoru je naprosto minimální. Poukazuje též na to, že v tomto konkrétním případě si obžalovaný E [REDACTED] A [REDACTED] vydělával jako profesionální hráč cca 20 000 Kč měsíčně, přičemž předmětnou trestnou činností vyvedl během 4,5 měsíce do zahraničí celkovou částku 1 446 246,50 Kč, což odpovídá jeho šestiletému příjmu z fotbalové činnosti. Při uložení trestu odnětí svobody v trvání 30 měsíců a s reálně předpokládanou budoucí aplikací institutu podmíněného propuštění (přitom dle § 88 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku lze uvažovat dokonce o podmíněném propuštění po výkonu 1/3 trestu odnětí svobody) lze uzavřít, že se obžalovanému předmětná trestná činnost po finanční stránce vyplatí, což by se v civilizované zemi nemělo stávat. O odstrašující funkci pro potencionální následovníky pak nemůže být již vůbec řeč, spíše právě naopak. V této souvislosti poukazuje na k odvolání přiložený rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 3 T 127/2023 z 6. 5. 2024, kterým byly hlavním pachatelům (ve vztahu k finančním prostředkům v celkovém

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová

objemu 1 709 257 Kč), jejichž jednání je zaměnitelné s jednáním obžalovaného A, uloženy nepodmíněné tresty odnětí svobody v trvání 48 resp. 42 měsíců, a tresty vyhoštění v trvání 8 resp. 7 roků. S ohledem na shora uvedené má za to, že nalézací soud při rozhodování o trestech nedostatečně přihlédl k závažnosti trestné činnosti, které se obžalovaný A dopustil, a uložené tresty jsou v důsledku toho nepřiměřeně mírné. Z těchto důvodů navrhuje, aby odvolací soud dle ustanovení § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu zrušil napadený rozsudek ve výrocích o trestech odnětí svobody a vyhoštění a dle § 259 odst. 3 trestního řádu za splnění podmínek uvedených v ustanovení § 259 odst. 4 trestního řádu sám uložil obžalovanému podle § 216 odst. 4 trestního zákoníku trest odnětí svobody 4 roky se zařazením do věznice s ostrahou dle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, a podle § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku i trest vyhoštění z území České republiky ve výměře 8 roků.

4. Obžalovaný E, I, A nesouhlasí s napadeným rozsudkem v celém rozsahu, neboť se nedopustil jednání, které je mu kladeno za vinu a soudí, že je zde pochybení jak orgánů činných v trestním řízení, tak následně soudu prvního stupně, který dostatečně objektivně a nestranně věc neposoudil. Opakuje svou obhajobu, že do České republiky přijel jako hráč fotbalu v březnu 2022, kdy se jednalo o placené hráčství fotbalu. Našel si zde i přítelkyni, a v případě propuštění z vazby by chtěl pokračovat ve své fotbalové kariéře. Před zadržením měl předjednanou smlouvu jako profesionální hráč v, takže by chtěl hrát tam. Mohl by však zůstat hrát i v České republice, například v, aby byl dostupný pro orgány činné v trestním řízení. Z uvedeného případu se ponaučil a celé situace je mu líto, a to i poškozených. Nikdy by se vědomě nezapojil do žádné trestné činnosti, byl pouze naivní a zneužit. Potkal muže jménem C, Ch, S, který říkal, že buduje dům a že mu na něj jeho přítelkyně pošle peníze. C, Ch, S chtěl po něm, aby mu peníze mohla jeho přítelkyně přeposlat na jeho účet a on by je pak přeposílal C, Ch, S. Veškeré peníze, které mu byly od poškozených posílány, přeposílal na účty, které mu uvedl Ch. On žil a podporoval i svou rodinu v, kdy to bylo čistě z finančních prostředků, které vydělal on sám. Celou svou situaci detailně popsal při svých výpovědích a na tomto plně trvá. Nezná a nikdy se ani elektronicky nesetkal s uváděnými poškozenými osobami I, K, T, B, I, B, I, T, DP RECYKLING CZAGAN I WISNIEWSKI SP atd. Dále připomíná, že plně spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, kdy po zablokování jednoho bankovního účtu otevřel bankovní účet jiný, aby byl schopen fungovat a platit své živobytí. Jak bylo zjištěno, tak mu zasílali finanční podporu i jiné osoby a tedy fungující bankovní účet potřeboval. Z výpovědi svědka O, Ch, I vyplynulo, že mu sděloval, že ho v špatně platí, občas mu půjčoval finanční hotovost – třeba 1 000 Kč buď v hotovosti nebo mu peníze poslal na účet číslo. Není si vědom toho, že by skrze jeho bankovní účty prošly platby ve statisícových částkách od různých osob. Na nic z uvedeného si nepamatuje. Mohlo se také jednat o zneužití jeho údajů a bankovních účtů jinými osobami. Proto se zachoval tak, že plně nevnímal varovné signály jako zrušení bankovního účtu, kdy ze své strany nevnímal žádné jednání, které by mohlo být v rozporu se zákonem. Svědek A, E vypověděl, že je jeho spoluhráčem, jsou přátelé. Nevěděl však nic tom, jak on nakládal s účty a penězi. Vzpomněl si jen, že on měl zablokovaný účet a chtěl si otevřít nový, ale důvod blokace neznal. Od něj nechtěl nikdy přeposlat žádné peníze. Mělo by být také vzato v úvahu, že není plně vzdělaný a nemá znalosti v oblasti informačních technologií. Soudí, že jej soud prvního stupně uznal vinným na základě nepřímých důkazů, které se rozcházejí s tvrzením a důkazy svědčícím v jeho prospěch, a takovýto postup je v rozporu se zásadou „in dubio pro reo“. V této souvislosti připomíná podstatu a obsah zásady „in dubio pro reo“, a uzavírá, že při stejném výsledku dokazování, jak se stalo v jeho případě, se nelze přiklonit k pro obviněného skutkové verzi nepříznivé (srovnej např. rozhodnutí Ústavního soudu vydaná v řízeních pod sp. zn. II. US 1975/08, II.ÚS658/14, IV.ÚS 787/13, IV. ÚS 36/98, nebo rozhodnutí Nejvyššího soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 11 To 27/90). V dané věci soud prvního stupně rozhodoval

v zásadě dle principu „tvrzení proti tvrzení“, kdy v takovém případě je povinen rozhodnout ve prospěch obžalovaného, kdy jelikož tak soud prvního stupně neučinil, je nutno jeho rozhodnutí považovat za věcně nesprávné a nezákonné. V souvislosti se shora uvedenými skutečnostmi proto navrhuje, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a zprostil ho obžaloby v plném rozsahu, neboť nebylo prokázáno, že by jeho prokázané jednání bylo trestně postižitelné.

5. Z podnětu odvolání obžalovaného E [REDAKCE] I [REDAKCE] A [REDAKCE] krajský soud jako soud odvolací přezkoumal všechny výroky napadeného rozsudku, z podnětu odvolání státního zástupce byl přezkoumán toliko výrok o trestu, přezkoumána byla i správnost postupu řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž k vadám, které nebyly odvoláními výslovně vytýkány, odvolací soud mohl přihlížet, jen pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž odvolání byla podána, a dospěl k závěru, že soud prvního stupně pochybil toliko ve výroku o trestu, jak bude níže uvedeno. K věci zaujal následující stanovisko:
6. Okresní soud provedl procesně čisté dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí, provedené důkazy též náležitě zhodnotil ve shodě s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, a to jednotlivě i ve všech vzájemných souvislostech, a dospěl tak ke správným skutkovým i jim odpovídajícím právním závěrům. V odůvodnění svého rozhodnutí podrobně, jasně a přesvědčivě popsal své úvahy, kterými se při hodnocení důkazů řídil, a i vysvětlil důvody, pro které považoval obhajobu obžalovaného za vyvrácenou, a jelikož jeho závěrům nelze vytknout žádnou zjevnou nesprávnost či nelogičnost, může odvolací soud v podrobnostech na toto odůvodnění zcela odkázat, neboť se s ním plně ztotožňuje.
7. Je zcela nesporné, že na bankovních účtech obžalovaného a na bankovním účtu svědkyně R [REDAKCE] a v jednom případě spoluhráče obžalovaného pana I [REDAKCE], jejichž čísla jsou uvedena ve výroku rozsudku, byly provedeny všechny bankovní operace, jak jsou tam také specifikovány, tedy - ve stručnosti - svědci P [REDAKCE], K [REDAKCE], T [REDAKCE], B [REDAKCE], I [REDAKCE], B [REDAKCE], T [REDAKCE], V [REDAKCE], V [REDAKCE], Ko [REDAKCE], B [REDAKCE], H [REDAKCE], P [REDAKCE], N [REDAKCE], M [REDAKCE], T [REDAKCE], N [REDAKCE], K [REDAKCE], K [REDAKCE], P [REDAKCE], S [REDAKCE] a společnost DP RECYKLING CZAGAN I WISNIEWSKI SP, pod různými záminkami, které byly falešné, zaslali na uvedené bankovní účty různé vysoké finanční částky v celkovém souhrnu 1 446 246,50 Kč. Tyto skutečnosti vyplývají nejen z výpovědi obžalovaného a svědkyně R [REDAKCE] a svědka I [REDAKCE], ale i z výpovědí shora uvedených svědků včetně svědků K [REDAKCE] a J [REDAKCE], kteří se vyjadřovali k případu polské společnosti, a dále pak i z listinných důkazů, zejména pak bankovních výpisů z účtů obžalovaného, svědků R [REDAKCE] a I [REDAKCE], i jednotlivých výše jmenovaných subjektů. Obžalovaný pak s ohledem na zajištěné bankovní výpisy a zpráv bankovních institucí ani nemohl popřít, že takto získané finanční prostředky dále přeposlal, případně nechal svědkyni R [REDAKCE] přeposlat, na další v rozsudku specifikovaný bankovní účet vedený na jméno E [REDAKCE] Ch [REDAKCE] I [REDAKCE]. Ze zpráv bankovních ústavů, u kterých měl obžalovaný, svědci R [REDAKCE] a I [REDAKCE] účty, pak také nesporně vyplynulo, kdy tyto účty byly založeny a i kdy došlo k blokaci některých z nich, jak na to první soud v důvodech napadeného rozsudku poukazuje. Z těchto důkazů pak soud prvního stupně také učinil správný závěr, že výše finančních částek pocházejících od výše uvedených osob činí celkem 1 473 975, 50 Kč, a že do zahraničí byla obžalovaným odeslána částka celkem 1 434 332, 50 Kč, z toho se dvě platby vrátily, jakož i to, že obžalovaný prostřednictvím společnosti World Remit zaslal částku ve výši 124 880 Kč své rodině, a správně pak také dovodil, že zbývající část finančních prostředků si obžalovaný ponechal pro svou potřebu. Soud prvního stupně pak také nepochybil, pokud z okolností, na které podrobně v odůvodnění svého rozhodnutí poukazuje, dovodil, že obžalovaný minimálně musel vědět, že se nejedná o finanční prostředky pocházející z legálního zdroje, a že tedy jeho obhajoba spočívající

v tom, že byl zmanipulován a zneužit osobou jménem Ch[redacted] z [redacted], je nevěrohodná. I když obžalovaný s tímto závěrem zásadně nesouhlasí, odvolací soud ho nemůže označit za vadný a soudu prvního stupně vytknout, že učinil v tomto směru nesprávné skutkové závěry, neboť takovýto postup by byl v rozporu se zjištěními vyplývajícími z provedených důkazů i se zásadami formální logiky. Soud prvního stupně totiž při hodnocení věrohodnosti obhajoby obžalovaného nemohl pominout poměrně výrazné rozpory v jeho výpovědích z přípravného řízení a z hlavního líčení zejména v té části, kde obžalovaný vypovídal o tom, kde a kdy se s osobou jménem C[redacted] Ch[redacted] S[redacted] poznal, jakož i nelogičnosti v jeho tvrzeních, např. neexistence žádného rozumného důvodu pro to, aby přítelkyně C[redacted] Ch[redacted] S[redacted] mu posílala peníze na stavbu domu přes obžalovaného, když se také nacházela v České republice, nadto na předmětné účty byly zasílány finanční prostředky od více jiných subjektů včetně polské společnosti, jak to také právem první soud zdůrazňuje. K tomu pak přistupuje vyjádření svědkyně R[redacted] o tom, co jí obžalovaný sdělil poté, co ze své iniciativy zjistila o původu první zaslané částky 20 000 Kč na její účet od cizí ženy, a v neposlední řadě též okolnost, že pokud by jednání obžalovaného bylo tak „křišťálově čisté“, jak se i snažil přesvědčit odvolací soud, jistě by nemusel k přeposílání finančních prostředků užívat bankovní účty svých známých. Ostatně o tom, že se obžalovaný snaží vyvinut se z protiprávního jednání, svědčí i jeho tvrzení, že jméno E[redacted] Ch[redacted] I[redacted], které bylo uvedeno u bankovního účtu, na který obžalovaný předmětné peníze z České republiky zasílal a o kterém i vypovíдалa svědkyně R[redacted], je běžným jménem a že si toto jméno „nespojil“ se svým velmi dobrým kamarádem, se kterým hrál fotbal a u kterého byl též v Portugalsku na dovolené, jak je na to také v napadeném rozsudku zcela správně a logicky poukazováno. Správnost soudem prvního stupně učiněných závěrů je pak podporována i zjištěním o takovém jednání obžalovaného, které směřovalo k tomu, aby se o věci nedozvěděla Policie ČR, případně aby bylo znesnadněno objasnění věci, jak o tom vypovíдали svědkyně K[redacted] a R[redacted] i svědci A.M O[redacted] a J[redacted] P[redacted]. V této souvislosti pak také první soud právem poukázal na to, že obžalovaný v „přeposílání“ finančních prostředků pokračoval i po zablokování jeho bankovního účtu ze strany banky, a dokonce i poté, co mu svědkyně R[redacted] sdělila důvody zablokování jejího účtu bankou, které se v bance dozvěděla. Uváží-li se shora shrnuté spolu se zjištěním, že obžalovanému k uspokojení jeho potřeb zcela evidentně nepostačoval jeho měsíční příjem ze zaměstnání, nelze skutečně soudem prvního stupně považovat učiněné skutkové závěry za nesprávné. Naopak tyto mají spolehlivou oporu ve správně a logicky zhodnocených důkazech, kterým nelze vytknout žádnou zjevnou nesprávnost či nelogičnost, a proto námitky obžalovaného rozvedené v podaném odvolání nemohly být odvolacím soudem akceptovány, a to včetně namítaného porušení pravidla „in dubio pro reo“, neboť první soud žádné pochybnosti neměl, a to zcela oprávněně. A jelikož učiněným skutkovým zjištěním pak plně odpovídá právní posouzení jednání obžalovaného jako zločin legalizace výnosů trestné činnosti podle § 216 odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. d) trestního zákoníku, mohl odvolací soud výrok o vině ponechat jako správný a zákonný zcela beze změny.

8. Totéž ovšem nelze konstatovat k výroku o trestu, který byl přezkoumáván i z podnětu odvolání státního zástupce. Z pohledu odvolání obžalovaného nelze tomuto výroku ničeho vytknout, neboť první soud postupoval výrazně v jeho prospěch, pokud rozhodl o uložení jednak trestu odnětí svobody vyměřeného blízko dolní hranice zákonného rozpětí, a jednak trestu vyhoštění vyměřeného mírně nad polovinou zákonné trestní sazby. Takto uložený trest ovšem považuje odvolací soud za nepřiměřeně mírný, neboť ve shodě s námitkami státního zástupce má za to, že soud prvního stupně při úvaze o výměře jinak správně ukládaného nepodmíněného trestu odnětí svobody a trestu vyhoštění dostatečně nezohlednil zejména charakter projednávané trestné činnosti, která se skutečně v České republice v poslední době poměrně rychle rozrůstá, jak na to poukazoval státní zástupce. Je evidentní, že obžalovaný byl článkem dobře fungujícího řetězce podvodných deliktů, nikoliv ovšem článkem zanedbatelným, neboť bez jeho přičinění – poskytnutí bankovních účtů a přeposílání finančních prostředků – by nebylo možno docílit

kýženého efektu dané trestné činnosti – vyvedení finančních prostředků podvedených osob mimo jejich dosah, a dokonce i dosah orgánů činných v trestním řízení v České republice. I podle mínění odvolacího soudu je tak nutno klást důraz na ochranu důvěřivých občanů a na generální prevenci s cílem působit na ostatní členy společnosti a případným pachatelům dát dostatečně najevo, že zapojení do tohoto druhu trestné činnosti se skutečně nevyplácí. K tomu pak také přistupuje dopad projednávané trestné činnosti obžalovaného na život osob, které byly podvedeny a které své ušetřené legálně opatřené finanční prostředky, případně zapůjčené (svědek P[rednáznačen]) nebo získané prodejem nemovitosti (svědkyně P[rednáznačen]), již nikdy s nejvyšší možnou pravděpodobností nezískají zpět. Dostatečně pak také nebyla zohledněna výše peněžní částky, kterou obžalovaný „vyvedl“ během poměrně krátké doby, jak také právem státní zástupce namítal.

9. Z výše uvedených důvodů proto odvolací soud postupoval podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu a v napadeném rozsudku zrušil výrok o trestu. Jelikož uvedenou vadu mohl napravit sám, při nezměněném výroku o vině za použití § 259 odst. 3 trestního řádu znovu o trestu rozhodl tak, že obžalovanému E[rednáznačen] I[rednáznačen] A[rednáznačen] uložil podle § 216 odst. 4 trestního zákoníku znovu nepodmíněný trest odnětí svobody, jak to již správně rozhodl soud prvního stupně, když jiný druh trestu s ohledem na charakter a rozsah projednávaného deliktu nepřipadá v úvahu, ovšem jeho výměru navýšil na 4 roky. Uvedené navýšení, které se i tak stále nachází v dolní polovině zákonné trestní sazby, která v daném případě činí 2 roky až 8 let, považuje odvolací soud za přiměřené výše rozvedeným okolnostem, jakož i zjištěním k osobě obžalovaného, který nebyl dosud v České republice soudně trestán ani řešen pro přestupek, nicméně přihlédnuto muselo být i k postoji obžalovaného k věci, kdy sám sebe staví do pozice podvedené osoby, ač si musí být dobře vědom toho, že se nikoli zanedbatelnou měrou podílel na podvedení celé řady osob a jedné společnosti, kterým tak byla způsobena škoda v celkové výši 1 473 975, 50 Kč. Pro výkon trestu odnětí svobody pak byl obžalovaný podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, neboť není žádný zákonný důvod zařazovat ho do věznice přísnější. Současně byl obžalovanému za splnění podmínek uvedených v ustanovení § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku uložen i přísnější trest vyhoštění z území České republiky, a to ve výměře 8 roků, která více odpovídá zájmu společnosti na ochraně majetku lidí, zjištěné závažnosti spáchaného zločinu i možností nápravy obžalovaného, než soudem prvního stupně zvolená výměra. Takto uložené tresty jsou podle názoru odvolacího soudu zcela přiměřené, a to jak z hlediska individuálního postihu, tak i z hlediska generální prevence.
10. Jelikož napadený rozsudek byl odvolacím soudem změněn pouze na podkladě odvolání státního zástupce, bylo odvolání obžalovaného podle § 256 trestního řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Jen je-li zde některý z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu, lze proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Dovolání mohou podat jednak nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu a obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje, a musí mít obsah uvedený v § 265f tr.

řádu. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud.

Praha 9. ledna 2025

JUDr. Ladislav Koudelka, Ph.D. , v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Horová